

Nu de Franse gendarmen het Vrijbos in alle richtingen doorkruist hadden en er nog altijd rondzwierven, was de min of meer bijgelovige schrik voor dat onherbergzaam woud verflauwd bij de plattelandbewoners.

Niet dat een boer het zou gewaagd hebben 's avonds door de geheimzinnige dreven te gaan, al kon hij er ook zijn weg beduidend mee verkorten. O! neen... 's avonds bleven de boeren thuis.

Maar overdag begaven de boerenzoons, als het gezelschap talrijk genoeg was, zich wel eens in het bos. Nooit ontmoetten ze er iets verdacht. En ook de Fransen waren er nog niet in geslaagd een rover te vangen.

En daar men in enige maanden tijd van geen aanrandingen meer hoorde spreken, hoopten vele Vlamingen reeds dat Bakelandt verhuisd was naar andere gewesten.

Hierover spraken ook twee landbouwers, die te voet van Brugge naar Wijnendale terugkeerden en een weg van het Geuzenbos volgden.

De boeren herinnerden elkander al het gebeurde, vooral het drama der Tanghes. Van vader tot zoon werd die verschrikkelijke misdaad verteld.

BAKELANDT

DE GOUDEN HARP

tekeningen: HEC LEEMANS
tekst: LETMANS-J. DANIEL

UITGEVERIJ J. HOEFT N.V.

De twee wandelaars joegen aldus elkander schrik aan. En zonder het voor elkander te bekennen keken ze omzichtig rond, staarden tussen de struiken en bomen, wier takken zwiepten in de hevige wind.

— Hoor ik daar niets? vroeg Seppen.

— Maar neen, Camiel, ten minste niets bijzonders.

— Jawel, luister... er nadert volk.

— Ja, ik hoor ook spreken. Het zullen mensen zijn die, als wij, huiswaarts gaan.

Doch beide boeren klemden vaster de mispelaren wandelstok in de vuist.

— Ze zijn gedrieën, fluisterde Seppen.

— Wij zeggen, elk een goeden avond, en gaan voort.

Maar het drietal bleef staan.

Een hunner trad op boeren toe en vroeg stout :

— Wie zijt gij ?

— Mensen van Wijnendale, antwoordde Camiel.

— Van waar komt gij ?

— Van Brugge.

— Zeker Franse gerechtsdienaren in burgerkleding? sprak Seppen.

— Neen, man, ge hebt het mis. Wij zijn mensen, die de reizigers de last verlichten, door hun geld af te nemen.

— Rovers! schoot het beide boeren door het hoofd.

Hun knieën knikten, en de hand scheen machteloos om de mispelaren stok op te heffen.

— Alloh, vrienden, ge aarzelt... uw geld en rap!

— Wij hebben er geen, zei Seppen angstig.

Hij sprong snel zijwaarts om te vluchten.

De rover, die gesproken had, zond hem een kogel na. Met een woeste schreeuw viel de ongelukkige landbouwer neer.

— En nu gij, hernam de moordenaar tot Camiel.

— Heb deernis met mij!

— Ja, als ge uw geld rap afgeeft.

De boer haalde wat zilveren munt boven.

— Het is wel de moeite om ons al de last aan te doen, spotte de rover.

Nauwelijks genoeg om een nacht te drinken.

— Ik zweer u, wij hebben niets meer.

— Thuis toch wel.

— Thuis... ja... maar...

— Ge woont ver van hier, wilt ge zeggen. O! ik ben nog niet moe en ga met u mede en thuis zult ge me honderd kronen geven. Geen tegenspraak... Ik wil die som... maar een vermaning. Uw gezelschap ligt ginge dood bij die boom... als gij niet als hij varen wilt, pas dan op, dat gij geen woord uit, al ontmoeten wij een geheel leger gendarmen, want eer ze ons grijpen kunnen, zit de kogel in uw hoofd.

— Ik zal niets doen, stamelde Camiel.

— Dat is goed.

— Cartouche, wat gaat ge doen? vroeg een der twee die werkeloos alles aangezien en aangehoord hadden en die vrager was Bakelandt zelf.

HEC LIEMANS

18

BAKELANDT

DE GOUDEN HARP

STANDHAARDE LITTEERUUR

- Met de boer mee naar huis.
  - En dan ?
  - Wel dan vul ik altijd mijn lege zak. En dan zult ge weten, wat ge niet gelooft.
  - Ja maar, jongen...
  - Zijt gij vervaard ? Ik niet ! Zo werken wij in onze streek.
  - We gaan mee sprak Bakelandt tot Daneel.
- Angstig stapte de boer voort. Hij kon niet denken... niet aan zijn vriend, die al dood was of ellendig te sterven lag... niet denken aan wat hij straks doen zou... aan zijn vrouw en kinderen.
- Het duurde niet lang of Camiel wees een hoeve aan.
- Daar woon ik, zei hij.
  - Ah. luister dan eens...
  - Ik ga het geld halen, mijnheer !
  - Neen, dat is te vriendelijk, ik zal wel meegaan. En luister nu ! Ik ben naast u... moest ge uw zoon of knecht ter hulp roepen, dan schiet ik u omver en ik snel weg. Ge verstaat dat, nietwaar ?
  - Ja, mijnheer...
  - Ge zult me recht bij uw geld brengen en uw wijf en zonen gebieden ons alleen te laten, voorgevend dat ik een koopman ben herhaalde Mathijs Verbinnen, alias Cartouche... Hebt ge dat begrepen ?
  - Ja, mijnheer...
  - Als ik vertrek, vergezelt ge me tot aan de poort. goed verstaan ?
  - Tot aan de poort, nietwaar, Mijnheer ?
  - Ja. En ook dan nog niet om hulp roepen ; want wij komen dan met honderd man wraak nemen !
  - Ik zal niet roepen, mijnheer.
  - Ge speelt een gevaarlijk spel, zei Bakelandt tot Verbinnen. Weet ge met hoevelen ze binnen zijn ?
  - Dat kan me niet schelen. Ik kom geen vriendenbezoek afleggen, maar geld halen en daarvoor heb ik alleen de baas vandoen. Deze zal wel gewillig zijn. Wacht hier op mij !
  - Ja, maar pas op... en spoed u !
  - Wees gerust. Alloh, vriend, ga nu maar voor... doch voelt ge dit ?
- Cartouche duwde zijn pistool tegen Camiel's wang. De boer sprong verschrikt op zij.
- Denk aan dit speelding...
  - Mijnheer, ik zal gewillig zijn.
  - Vooruit dan !

OP DE HOEVE

Camiel Dobbelaere was een welgestelde boer van Wijnendale. Zijn hoeve stond niet ver van het kasteel, dat eens aan de graven van Vlaanderen behoorde en nog altijd zijn trotse muren en torens verheft.

Vrouw Dobbelaere zat met de kinderen, meiden en knechten bij de haard in de ruime voorkamer.

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. L. GARDNER
HANELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955